

at hente Jytte. Han traf Tanten alene i Dagligstuen, hvad han ikke var saa glad ved, og hun paa sin Side ytrede just heller ikke nogen overvættes Glæde ved at se ham.

Hun sad i Sofaen med sit Strikketøj, som mere og mere havde afløst de Aviser, man tidligere gerne saae hende med. Hun kunde ikke tilgive sin Brodersøn Salget af Storeholt. Siden hendes Slægts gamle Gaard var kommen i fremmed Eje, følte hun det, som om hendes kæreste Tanker og lykkeligste Minder var bleven husvilde her i Verden.

Jægermesteren gav sig til at fortælle om sit Møde med Generalkonsulen og den sørgelige Aandsforfatning, han havde truffet ham i.

„Skønt jeg forsikrede ham, at jeg befandt mig overordenlig vel uden nogetsomhelst regulerende System for min Livsførelse, slap jeg ikke for en længere Præken. Jeg hører, at han ovenikøbet nu har solgt sin Forretning for helt at ofre sig for sin Kones Ideer. Det er baade til at le og græde over. At opgive et gammelt anset Handelshus for at blive Gaardmissionær for saadan noget Pjank! Hvor kan en dannet Mand dog gøre sig saa latterlig?“

„Bliver du her til Frokost?“ afbrød Fru Bertha ham for ikke at lade sig friste til et hvast Svar.

„Ja, har Jytte ikke sagt det? Det var jo en Aftale.“

„Har I da noget for?“

„Saa det veed du heller ikke! Jo, jeg foreslog, at vi skulde følges hen til Karsten From. Han er jo nemlig ved at male mit Portræt og har lavet et Par Udkast. Og nu vil Jytte hjælpe mig med at træffe en Afgørelse.“

Fru Bertha havde standset sine Strikkepinde.

„Det kan Jytte ikke have sagt. Du maa tage fejl, John!“

I det samme kom Jytte ind fra sit Værelse ved Siden af. Hun havde godt hørt Fætteren komme, men hun stod dengang midt i en Omklædning. Nu saae hun med første Blik, at John allerede havde sladret af Skole.

„Hvad er der? . . . I ser saa højtidelige ud.“

„Sig mig,“ sagde Moderen, „det kan jo ikke være rigtigt,